

L'ORACIÓ EN LA PREPARACIÓ DEL JUBILEU

A més de proposar-nos l'estudi de les quatre grans constitucions conciliars perquè continuen sent la inspiració fonamental de la vida i de la missió de l'Església, el Papa ens suggereix que l'any 2024 siga un temps dedicat a l'oració. Una vida eclesial sense la profunditat que donen l'oració i la trobada amb Déu deriva cap a l'activisme i la superficialitat. El Papa, en la seua carta sobre el pròxim jubileu ens recorda que necessitem pregar “per a recuperar el desig d'estar en la presència del Senyor, d'escoltar-lo i d'adorar-lo”. Si els cristians abandonem la pregària, perdem el sentit de Déu i, amb això, l'element fonamental en la vivència de la nostra fe.

Este centrar-nos en l'oració hauria d'incloure, en primer lloc, una formació per a l'autèntica pregària cristiana, que porta a la trobada amb Déu i a créixer en l'amistat amb Ell. En estos moments vivim una situació paradoxal: d'una banda, estem immersos en una cultura que ens imposa un ritme de vida que porta l'estrès, que dificulta la interioritat i que, al mateix temps, genera insatisfacció i desitjos de trobar una pau interior que, sovint, no tenen. Per això, molts creients busquen omplir eixos buits recorrent a mètodes que els ajuden a entrar en ells mateixos i a créixer en la interioritat. Els cristians no podem oblidar que Déu ens ha creat per a Ell i que el nostre cor únicament trobarà el descans que necessita en Ell. La interioritat, si tanca a la persona en ella mateixa, no és oració. La pregària cristiana ha de portar l'encontre amb Déu que és qui pot apagar la set d'absolut que hi ha en el cor de l'home.

Una autèntica iniciació a l'oració cristiana pot servir-se dels mètodes que apaivaguen l'esperit humà, però no pot quedar-se en ells. No pot deixar de costat l'oració de Jesús (la seua pràctica i els seus ensenyaments, especialment el Parnostre); tampoc pot oblidar la Sagrada Escripura en la qual Déu ens ensenya a pregar amb la seua mateixa Paraula revelada; no hauria de prescindir de l'ensenyament de l'Església, que, com una mare quan ensenya a parlar als seus fills, ens ensenya el llenguatge de la fe i de l'oració; i, finalment, no hauria d'ignorar la llarga tradició d'orants i místics que, amb la seua vida i les seues obres, han guiat a molts creients fins als cims més alts de santedat. Si prescindim de tot això, la nostra oració difícilment ens portarà a Déu.

A més d'esta formació seria convenient una intensificació de la vida d'oració en les parròquies, grups i comunitats “per a (afirma el Papa) agrair a Déu els múltiples dons del seu amor per nosaltres i lloar la seua obra en la creació que ens compromet a respectar-la i a actuar de manera concreta i responsable per a salvaguardar-la (...), oració que es tradueix a ser solidaris i a compartir el pa de cada dia, oració que permet dirigir-se a l'únic Déu, per a expressar-li el que té en el secret del cor, oració com a via cap a la santedat, que ens porta a viure la contemplació en l'acció”. Si ens preparem així per al jubileu, els nostres cors rebran l'abundància de la gràcia.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València